

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA VILÁGA

A pietrelcinai mindennapok

Agostino atya és Benedetto atya az igazat megvallva értetlenül állnak Pio atya kolostorba való visszatérésének vagy távolmaradásának problémája előtt. Agostino atya, bár bizonyos kételyeket táplál a Pio atya hosszú pietrelcinai tartózkodását körülvevő misztikummal szemben, mégis talán jobban hajlik elfogadni a tényt, hogy lehet ez Isten akarata. Benedetto atya ellenben nem tudja elfogadni a távolmaradást. Kételyeit meg is osztja Agostino atyával, hiszen ők ketten rendszeres kapcsolatban állnak egymással. Agostino atya minderről be is számol Pio atyának, és arra kéri őt, fedje fel előttük egyszer és mindenkorra távolmaradásának rejtélyes okát, és kérje Jézust, hogy végre nyilvánítsa ki szándékát a provinciális atya előtt is. Időközben az 1914. május 18. és 23. között lezajló kapucinus rendi általános káptalan alkalmával új rendfőnököt választanak Lisle-en Rigault-i Venantius atya személyében, aki azonnal el is kezd megismerkedni a kapucinus közösséget érintő problémákkal. Benedetto atya pedig, provinciális tiszttségében, tájékoztatja is őt a pietrelcinai barát kivételes helyzetéről. Júniusban Pio atya megkapja a szent engedelmesség nevében való felszólítást, hogy vonuljon be a morcone kapucinus kolostorba. Emlékeztetőül elmondjuk, hogy ez a kolostor igen közel esik Pietrelcina falujához, és igen közel áll Pio atya szívéhez, hiszen annak idején itt tette le szerzetesi fogadalmát. Pio atya a szép emlékekre gondolva tér vissza Morcone kolostorába. Ám a kolostor jótékony hegyi levegője ellenére, csakúgy, mint az ezt megelőző alkalmakkor, amint a fiatal szerzetes belép a kolostori közösségbe, betegsége azonnal kiújul, és arra kényszeríti, hogy mindössze öt napnyi kolostori tartózkodás után visszatérjen Pietrelcinába. 1914. június 18-ai levelében Pio atya híven beszámol a történetekről Benedetto atyának, vagyis hogy a betegség ismét olyannyira eluralkodott rajta, hogy a közösség attól tartott, halála rövid időn belül bekövetkezik. Pio atya sajnálatát fejezi ki, hogy ismét nem tudott eleget tenni az előjárói rendelkezésnek, és úgy véli, Isten akarata nyilvánult meg, aki ezúttal is Pietrelcinába szólítja őt, ismét távol a szerzetesi közösségtől. Agostino atya bölcs és szerető szívvel igyekszik megérteni Isten titokzatos tervét a fiatal szerzetes életében, és tudja, hogy Pio atya ez alkalommal valóban szeretett volna a közösségben maradni.

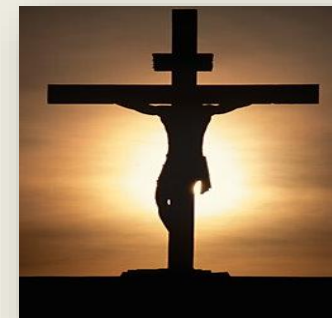
Benedetto atya ellenben nem tud megbékélni ezzel a szabályoknak egyáltalán nem megfelelő, merőben szokatlan helyzettel, és kifejezésre juttatja jövőre vonatkozó szándékát, mely szerint továbbra sem mond le Pio atya morconei áthelyezéséről. Döntésének közvetítését ismét Agostino atyára bizza, aki meg is írja Pio atyának, hogy a provinciális atya mindenképpen a morcone kapucinus közösségben szeretné látni őt. Szándéka szerint Agostino atyának kell majd a fiatal szerzetest a kolostorba kísélnie. Pio atya mindezek ellenére egyelőre Pietrelcinában marad, hiszen betegsége nem teszi lehetővé számára az utazást. Közben Agostino atya és Benedetto atya San Marco La Catola kolostorában találkozik egymással, hogy megbeszéljék a fennálló helyzetet.

Benedetto atya igyekszik mindenben ragaszkodni a rend szabályzatához, és annak tiszteletben tartását mindennél fontosabbnak tartja, ám azt sem rejti véka alá, hogy Pio atya különleges kegyelmekben gazdag személyiségére a kapucinus közösségnek szintén, sőt talán még jobban szüksége van, mint Pietrelcina falujának. Mivel azonban a hírek szerint Pio atya betegsége egyelőre szülőfalujában tartózkodva is csak rosszabbodik, ideiglenesen ismét kénytelen engedélyezni a távolmaradást.

Pio atya 1914. október 14-én levelet ír Pietrelcinából Raffaelina Cerasénak, amely egy újabb karizma jelenlétét fedi fel a szerzetes életében: az egy időben két különböző helyen történő jelenlét, azaz a bilokáció misztikus adományáról van szó. Pio atya levelében beszámol arról, hogy lélekben meglátogatta a Cerase nővérek otthonát, és felteszi a kérdést Raffaelinának, ő megérzett-e valamit az atya jelenlétéből. Raffaelina azt a választ adja, hogy ő nem vett észre semmit, ezért tehát ez alkalommal még nem jelenthetjük ki egyértelműen és minden kétséget kizáróan az Isten közvetlen közbenjárásából történt csodás esemény bekövetkezését. Ám tény az, hogy a későbbiekben Pio atya több alkalommal is átéli Isten segítségével a bilokáció csodáját, vagyis azt, amikor a fizikai test egy bizonyos helyen tartózkodik, miközben egy másik, attól eltérő helyen látszólag, szellemi, lelki, vagy pedig testi vízió formájában jelenik meg. Ez alkalommal azonban azt javasolja lelki leányának, hogy senkinek ne beszéljen az ő október negyedikén, Assisi Szent Ferenc ünnepének napján történt, lélekben tett látogatásáról, levelét pedig semmisítse meg. Pio atya egész életében szűkszavúan nyilatkozik majd a vele történt misztikus eseményekről, így erről az esetről sem tudunk meg semmi többet ezen egyetlen levélben tett rövid kijelentéseknél. Tény, hogy hasonló történések a jövőben is sokszor előfordulnak majd, és más szentek, misztikusok életében sem számítottak szokatlan dolognak.

Pio atya a Krisztusért és Krisztussal együtt vállalt keresztény szenvedés értékéről egyik, Raffaelina Cerasénak szóló, 1914 novemberében kelt levelében így ír: „Hogy mit jelent a keresztény szenvedés? Ez a legmagasztosabb válasz, amit a megfeszített Krisztus szeretetére adhatunk. Az igazi szeretet a fájdalomban mutatkozik meg. Az igazi szeretetet a fájdalomban éli át az ember. A legnagyobb szeretet az, ha felajánljuk saját magunkat másokért. Az igazi szeretetet nem más, mint az áldozatként, önként vállalt és Istennek felajánlott, és Krisztus, a húsvéti Bárány mintájára megélt szenvedés. A Krisztussal eggyé válva megélt szenvedés a kiválasztott lelkek privilégiuma, és ez vezet el a mennyei dicsőséghez.” Pio atya arra buzdítja Raffaelinát, hogy kövesse Krisztust, a mestert a kálvárián, és szívből adjon hálát Istennek azért, hogy ő is részt vehet a Megváltó szenvedésében, és ne feledje, hogy Krisztussal együtt szenvedni a kereszten a legtökéletesebb cselekedet, még a kereszten szenvedő Krisztus szemlélésénél is sokkal magasabb rendű...

(folytatás következik)

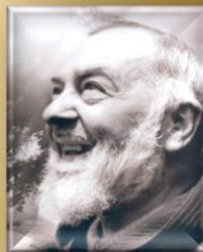
Don Gabriele Amorth: Az imacsoportok...

Gyakran előfordult, hogy Pio atya lelki gyermekei ugyanabban a városban vagy egymáshoz nagyon közel laktak. Kezdték összejárni; szívesen beszélgettek Pio atyáról és hozzá kapcsolódó tapasztalataikról. Mindenekelőtt azonban imádkoztak; sőt, az első próbálkozások után, csak imádkoztak. Valójában így születtek az első imacsoportok, még mielőtt Pio atya kifejezetten erre bátorította volna őket; vagy legalábbis a jövőbeli imacsoportok magját alkották.

Lelki gyermekeinek imacsoportjai jelentik majd Pio atya életének örömteli eseményeit az ellenséges körülmények közepette és az atya életén átvonuló két rettenetes évtized alatt is. A mostoha körülmények miatt ellenségei csendben átsiklottak volna ezen örömteli események fölött, ha nem tették volna szembezőkővé őket az atya köré egyre nagyobb tömegekben csoportosuló lelki gyermekeinek száma. Ezen alkalmak egyike 1935. augusztus 10., Pio atya ezüstmiséje. Valóban a két legsötétebb időszak egyikére esett. Megtiltottak minden ünnepélyességet: az énekes misét, a kézcsókot, a Te Deum eléneklését, ami ilyen alkalmakkor megszokott volt. A kis templomot azonban valóban zsúfolásig megtöltötték a hívek. Ugyanaz ismétlődött meg 1953. január 22-én, az atya szerzetesi beöltözésének ötvenedik évfordulóján. Akkoriban tartott a „második fekete évtized”. Csak egy emlékképet engedélyeztek, melynek szövegét Pio atya sugallta, s kezdő szavai így hangzottak: „Ötven év szerzetesi élet, ötven év keresztre feszítés...” Kárpótlásul lelki gyermekeinek népes csoportja volt jelen.

Az imacsoportok számára nagy ösztönzést jelentettek a pápa szavai. XII. Piusz különösen 1947-től kezdődően sürgette az ima szükségességét. Pio atya kötelességének érezte válaszolni a pápa felszólítására, és az 1948/49-es években határozottan bátorította az ilyen imacsoportok felállítását. Ezek 1959. szeptember 12-én, a Nemzeti Eucharisztikus Kongresszussal egyidejűleg, Cataniában tartották első nemzeti találkozójukat. Másnap, szeptember 13-án, végre kihirdették Olaszország felajánlását Mária Széplőtelen Szívének: a rádió és televízió rendkívül körültekintően élőben közvetítette az eseményt, melyet XXIII. János rádióüzenete követett. 1966. május 5-én két évforduló esett egybe: a Szenvedés Enyhítésének Háza felavatásának tizedik évfordulója és az imacsoportok második nemzetközi találkozója. Pio atya beszédet intézett az „immár egész világon elterjedt csoportokhoz”, és ajánlotta nekik: „Gyűljetek össze időközönként közös imára. A jelenlegi társadalom nem imádkozik; ezért szétmorzsolódik.” Pio atya életének utolsó napjaiban abban az elégtételben volt részem, hogy hallottam VI. Pál szavait, amelyekkel formálisan elismerte imacsoportjait. Az atya életének többi örömdetes évfordulóját lelki gyermekei töltötték meg élettel, az ellene kiobbant igazságtalan viharok ellenére is. 1960. augusztus 10-én egy másik igen váraozásteljes alkalom volt: Pio atya papi aranymiséje. Az új nagytemplomot körülbelül 7000 hívő töltötte meg, három püspök, illetve a tartomány és a község legmagasabb autoritásai asszisztáltak a szentmiséjén; este még egy vidám fákyásmenet is felvonult. Végre egy illő ünnep. Gratuláló üzenetek érkeztek államférfiak, bíborosok, püspökök részéről. Közöttük egy üdvözlő levél Milánó püspökétől, a későbbi VI. Pál pápától...

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

6/5.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (24.)

Az 1986. február 23-án, a Szent Péter téren összegyűlt fiatalok előtt tett tanúságtételét, így folytatja II. János Pál pápa: „Újra meg kell találnunk magunkban ezt a fajta hitet mind a papok részéről, akik gyóntatnak és szerető gonddal meg akarják menteni a hozzájuk forduló lelkeket, mind pedig a hívek részéről. Sok esetben a gyóntató pap hite az, amely kisugárzásával a gyóntatósékbbe vonzza a híveket. Amikor én még seminarista voltam, azt tanították nekünk, hogy a papoknak a gyóntatósékbbe kell a híveket várniuk, ezzel is ki kell fejezniük szolgálatkészségüket, és váraozás közben imádkozniuk kell a bűnösök lelkéért. Így járt el az „ars-i plébános is, vagy a nagy olasz szentek közül Néri Szent Fülöp, és még sokan mások. A gyóntatás nagy problémát jelent az egész egyház számára Rómában, Olaszországban és mindenhol, mert sajnos – és ez aggodalomra ad okot – a gyónások száma manapság szinte folyamatosan csökken. Ez pedig rossz jel. Még nagyobb hitet kell találni magunkban, és bátorságot, hogy legyőzzük ezt a helyzetet.”

II. János Pál sok más alkalommal is, elsősorban privát beszélgetések, kihallgatások során megemlítette Pio atya nevét és munkásságát. Egy alkalommal egy imacsoport tagjainak ezt mondta: „Ha azt szeretnétek, hogy Pio atya minél hamarabb a szentek sorába lépjen, igyekezzetek gyorsan cselekedni!”

Egy foggiai fiatalembernek pedig, aki a város imacsoportjainak üdvözlét tolmácsolta a pápának, II. János Pál ezt mondta: „Ó, Pio atya...! Jól van, akkor ti sokat segítetek nekem!”

Carlo Campanini olasz színésznek pedig, aki Pio atya ájtatos híve volt, a pápa egy magánbeszélgetés során ezt mondta: „Imádkozzon, hogy Pio atya mielőbb a szentek sorába léphessen!”...

(folytatás következik)

